

TRŮNOVÉ

SERAFÍNI

ARCHANDĚLÉ

CHERUBÍNI

PANSTVA

KNÍŽATA

SÍLY

Reprodukce dobové ilustrace z Římského misálu

MOCNOSTI

ANDĚLÉ

Chválí tě všichni andělé i archandělé, cherubové,...

Anděl, archanděl, cherub, seraf a kdoví jaký ještě tě název a pro koho. Proč se to tak komplikovaně dělí? A kdo jsou tyto bytosti a jak vypadají?

Katechismus nám říká, že anděl je název pro úkol. Jedná se o bytosti stvořené Bohem – jsou to Boží služebníci, kteří stojí u nebeského trůnu a hledí na Boží tvář. Jsou velice šťastní, protože jsou blízko toho, který je stvořil, a protože mu mohou sloužit.

Když otevřeme Bibli, nacházíme v ní na několika místech různé názvy těchto nebeských bytostí, které však nemají tělo, protože jsou jen čistě duchové bytosti (podobně jako Bůh je pouhý duch). Jeden teolog, který se jmenoval Dionýsius a žil v 5. století, o tom také přemýšlel a snažil se to pečlivě prozkoumat. Vzal tedy Písmo svaté a hledal místa, ve kterých se nějakým způsobem hovoří o nebeských služebnících a pokoušel se najít mezi nimi nějaký řád, podobný jako viděl na císařském dvoře. Někdo stál přímo u císaře jako ten nejbližší, jiný pro něj připravoval dopisy a někdo jiný zase dělal posla. Každý na svém místě. A tento Dionýsius došel k tomuto závěru:

Je devět řádů (někdy se u nás říkalo devatero kůrů andělských), které se dělí na tři skupiny:

První skupinu tvoří *serafíni, cherubíni, trůnové*; druhá skupina jsou *panstva, síly, mocnosti*; a třetí *knížata, archandělé a andělé*. Každá tato skupina má pak podle Dionýsia trochu jiné poslání. Například zástupci té pro nás nejznámější – třetí – mají za úkol být Božími posly s konkrétními úkoly pro člověka.

Jak si ale takového anděla představit? Těžko. Je to přeci jen duch. Ale když se zjevil některému z lidí, viděli ho jako podobného člověku (třeba Tobiáš, kterého doprovázel archanděl Rafael – Tobiáš ani nevěděl, že to je archanděl). Možná ve vašem kostele jsou andělé někde namalovaní na oltáři nebo tam jsou jejich sochy. Většinou mají křídla. Těmi se chce symbolicky vyjádřit, že se pohybují velice snadno – pouhou myšlenkou. Někdy jsou to jen hlavy s křídly – to proto, že nemají tělo, ale mají rozum. -rad-

Šest křídel serafa

Prorok Izaiáš (Iz 6,2), když popisuje své povolání, říká, že spatřil ve vidění Boha a také serafy, kteří měli šest křídel: dvěma si zakrývali tvář, dvěma nohy a dvěma se nadnášeli a volali: Svätý, svätý, svätý je Pán zástupů. Nepřipomíná vám to něco?

K tomuto počtu jeden svätý biskup, kardinál Petr Damiani († 1072) říká, že každé křídlo něco znamená: první je jejich důstojnost, která je větší, než má člověk, druhé křídlo je milost, které se jim dostalo, že mohou sloužit Bohu, třetí je jejich láska, kterou milují Boha, čtvrté křídlo je jejich nepřetržitá přítomnost na Boha, který je naplňuje věčným štěstím, páté křídlo symbolizuje jejich radost nad tím, že Bůh vykoupil nás lidi, a šesté značí obnovu nebeského království na konci časů, kdy také lidé budou opět v ráji. A dále říká, že i člověk by měl mít takových svých šest křídel, která ho povznášejí k Bohu: 1. milovat srdcem Boha, 2. vyznávat Boha i ústy (ne stydět se za to, že jsem věřící), 3. mít naději, 4. mít správnou úctu k Bohu, 5. být pokorný a 6. mít lásku. Není to pro nás velký úkol? A tak se staňme posly Božími. Prosme našeho anděla strážného, aby nám v tom pomohl.

Zemřel pro své ministranty

Je středa 30. července 2003. Ráno odjíždí asi padesát italských farníků autobusem na výlet k moři a nikdo netuší, že se brzy odehraje drama, o kterém bude druhý den mluvit nejen celá Itálie, ale i celý svět. Jede se na písčnou pláž nedaleko Termoli.

Otec Stefano Gorzegno

Otec Jan Vyhnálek

Brzy si již ministranti, pro které je výlet odměnou za vytrvalou službu u oltáře, hrají na pláži v místě, kde vlny v nekončícím rytmu omývají břeh a smáčí rozpálený písek. Najednou se zcela nečekaně přivalí jedna nezvykle velká vlna s takovou silou, že s sebou stáhne do moře desítku bezstarostně si hrajících dětí ve věku mezi 6 a 12 lety. Některým se podařilo dostat se na břeh, ale jiní, zatažení příliš daleko na moře, bezúspěšně zápasí se zpěněným živlem. Brzy se za nimi vrhají dvě mladé maminky.

Otec Stefano najednou vidí, že sedm z nich stále zůstává ve vlnách a topí se, včetně dvou záchránkyň. Je mu 44 let a je zkušený plavec. Ani si nesundává kleriku a rychle se vrhá do vln. Plave jako o závod, a netuší, že plave ten poslední a nejdůležitější závod, na jehož konci ho čeká věnec nesmrtelnosti, který mu takto nečekaně připravil dobrý Pán. Postupně vytahuje z vody jednoho vyděšeného a kuckajícího ministranta za druhým, i dvě dospělé ženy. Rychle je zanechává na břehu a znovu a znovu zpět do vln. Najednou pocítuje u srdce svíravou bolest. Popadá dech. Ale ve vodě jsou ještě dva. Nemůže se rozmýšlet. Vrhá se znovu do vln a dává do toho všechno. Tmí se mu před očima, ale on sbírá všechny zbytky sil, aby neomdlel.

Konečně vytahuje na břeh i posledního. Ještě se ujišťuje: „Jsou opravdu všichni?“ Teprve když si je jistý, že všichni jeho farníci jsou mimo nebezpečí, vyslovuje ještě poslední slova: „Děti jsou všechny v pořádku, to je dobře, moc dobře,“ a jeho srdce, zasažené infarktem, se najednou zastavuje, a on vydechuje naposled.

Vyděšení malí ministranti i další farníci se zalykají slzami a nechápavě obklopují statné, ale nyní bezvládné tělo svého pana faráře, ležící na pláži. Je zhruba 11 hodin dopoledne. Přivolané záchranky odvezou všech sedm zachráněných do nemocnice. Nemají větší zdravotní problémy, jen jedna žena si pobude v nemocnici o trochu déle. Pro otce Stefana ale již nelze nic udělat.

Celá země bude druhý den obdivovat a zároveň oplakávat tohoto statečného mladého kněze, který neváhal naplnit svým jednáním evangelium, které hlásával a slvil u Kristova oltáře. V den jeho pohřbu se farní kostel v Bojanu naplnil do posledního místa, mnoho lidí stálo venku. Státní vlajka na budově radnice byla stažena na půl žerdi. Lidé na náměstí rozvinuli transparent se slovy: Otec Stefano – kněz – hrdina. Místní biskup připomněl truchlícím slova evangelia: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává život za své přátele.“

Otec Stefano Gorzegno

Stefano byl jediným synem manželů žijících v italském městě Veroně. Po maturitě se přihlásil ke studiu práv na nejstarší univerzitě na světě v Padově. Byl svědomitým studentem. Rád sportoval; jeho nejoblíbenějšími sporty bylo plavání a potápění. Po úspěšné promoci však najednou pochopil, že ho Pán volá jinam. Vstoupil, jako takzvané pozdní povolání, do semináře a vystudoval teologii na římské papežské Gregoriánské univerzitě. Po vysvěcení na kněze působil jako farář v několika farnostech. Naposledy ve farnosti v městečku Bojano, v italském kraji Molise. Pro své hluboké vzdělání nijak nezpyšněl.

Farníci ho měli rádi hlavně pro jeho dobrotu, milý úsměv a velkorysost. Zvláště mladí, kterým věnoval velkou část svého času. Považoval pastýřskou službu mezi mladými za svou přední povinnost. Mladí ministranti, chlapci a děvčata ze scholy, členové různých farních společenství: všichni cítili a opětovali opravdovost jeho otcovské lásky. Nedělní „desátou“ pro mládež sloužil vždy on – při jeho kázáních se děti ani mladí lidé nikdy nenudili.

Den, který si pro něj Pán vyhlédl, aby svou lásku k němu a ke svěřeným ovečkám dosvědčil až do krajnosti, byla středa 30. července 2003.

Dobrý pastýř dává život za své ovce. Každý kněz je povolán k tomu, aby následoval svým životem dobrého Pastýře, Pána Ježíše. Možná si někdy ani neuvědomujeme, jakými různými způsoby se projevuje láska dobrého kněze: starostlivá modlitba, ochota vždy vyslechnout, věnovat čas, studium a příprava, dobrotu, statečné hájení pravdy, věrnost v zachovávání celibátu. Občas Pán někoho zavolá k tomu, aby dosvědčil a stvrdil svou lásku způsobem zcela mimořádným. Tak tomu bylo v případě otce Stefana Gorzegna.

